

LORI NELSON SPIELMAN

Toscana õed

Inglise keelest tõlkinud Ülle Jälle

Originaali tiitel:
Lori Nelson Spielman
The Star-Crossed Sisters of Tuscany

Berkley
An imprint of Penguin Random House LLC 1745 Broadway, New York, NY
10019
BERKLEY and the BERKLEY & B colophon are registered trademarks of
Penguin Random House LLC.

Copyright © 2020 by Lori Nelson Spielman

Toimetanud Ingrid Eylandt-Kuure
Kujundanud Inga Joala

Tõlge eesti keelde © Ülle Jälle ja Tänapäev, 2021

ISBN 978-9916-17-025-0

www.tnp.ee
Trükitud AS Pakett trükikojas

Dieterile ja Johannale

Tädi Poppy reisiplaan

1. päev

Esmaspäev, 15. oktoober
Veneetsia

2. päev

Teisipäev, 16. oktoober
Veneetsia

3. päev

Kolmapäev, 17. oktoober
Veneetsia

4. päev

Neljäpäev, 18. oktoober
Toscana

5. päev

Reede, 19. oktoober
Toscana

6. päev

Laupäev, 20. oktoober
Toscana

7. päev

Pühapäev, 21. oktoober
Amalfi rannik

8. päev

Esmaspäev, 22. oktoober
Amalfi rannik
Tädi Poppy 80. sünnipäev

PROLOOG

*A*staid tagasi needis Itaalias Trespianos sündinud lihtsat päritolu kibestunud tütarlaps Filomena Fontana, kelle nooremat õde oli õnnistatud iluga, kõik Fontanade teisena sündinud tütred elama armastuseta elu. Filomena põlgas ema süles armsalt suikuvat õde Mariat esimesest silmapilgust.

Lapseea kadedus lõõmas edasi ka siis, kui neist said teismelised. Filomena kallimale Cosimole, kes kippus ka teisi tüdrukuid vaatama, hakkas meeldima hoopis noorem õde Maria. Ehkki Maria üritas Cosimo soovimatuid tähelepanuavaldusi tõrjuda, ei andnud Cosimo alla. Filomena hoiatas Mariat. „Kui sa minult Cosimo üle lööd, oled igaveseks neetud ja kõik teisena sündivad tütred samuti.“

Varsti pärast seda, olles Fontanade perekonnaga koos piknikul, õnnestus Cosimol Mariaga jõe ääres, kus ta arvas, et neid ei nähta, kahekesi jääda. Ta haaras Mariast kinni ja suudles teda vastu neiu tahtmist. Enne kui Maria jõudis Cosimo eemale tõugata, jõudis sinna Filomena. Ta nägi ainult suudlust ja vihastas. Ta haaras kivi ja viskas sellega õde. Kivi tabas Mariat näkku. Tüdruk kaotas nägemise ja tema silmalaug jäi kogu eluks lõdvalt rippu. Maria polnud enam kaunitar ja ta ei abiellunud kunagi.

Mõned ütlevad, et see oli juhus. Teised kinnitavad, et see oli täide läinud ennustus. Sestsaadik, kui Filomena rohkem kui kakssada aastat tagasi needuse peale pani, pole ükski Fontanade suguvõsa teisena sündinud tütar leidnud kestvart armastust.

1. PEATÜKK

Emilia
←←←

Tänapäev
Brooklyn

*M*inu ees restil jahtub seitsekümmend kaks *cannoli* toru. Pigistan likööri leotatud ja hakitud kirssidest mahla välja ning segan need ettevaatlikult koorest, *ricotta*-juustust ja tuhksuhkrust valmistatud kreemi sisse. Kiikan läbi köögi uduse kandilise akna müügisaali. Lucchesi pagaritöökojas ja kulinaariapoes on täna hommikul vaikne nagu teisipäeviti ikka. Minu vanaema Rosa Fontana Lucchesi seisab kulinaarialeti taga, sätib oliive, segab roostevabast terasest nõudes grillitud paprikaid ja fetajuustu. Minu isa astub topeltustest sisse, käes kandik viilutatud *prosciutto*'ga. Ta tõstab viilud tangidega jahutatud lihakasti, tekitabes *pancetta* ja *capicola*¹ vahele kuhja.

Poe eesosas kassaaparaadi taga toetab mu vanem õde Daria tagumikku kommileti vastu, toksides põialdega telefoniekraani. Kahtlemata vahetab sõnumeid mõne oma sõbrannaga, hädaldab Donnie või tüdrukute üle. Kõlaritest kostab Dean Martini lugu „That’s Amore“ – viimane meenutus mu kadunud vanaisast, kes

---

¹ Sealihast külmlõige. Siin ja edaspidi tõlkija märkused

väitis, et Itaalia muusika tekitab tema pagaritöökojas ja kulinaaria-
poes autentse tunde, mis siis, et see on Ameerika lugu, mida esitab
Ameerika laulja. Ja mul pole oma kadunud vanaisa muusikamaitse
vastu mitte midagi, ainult et kogu meie Itaalia muusika repertuaari
kuulub kolmkümmend kolm lugu. Kolmkümmend kolm lugu, mida
ma oskan laulda sõna-sõnalt kasvõi une pealt – ja vahel ka teen seda.

Keskendun taas *cannoli*'dele, pigistades kreemi seitsmekümne kahe
tühja toru sisse. Muusika vaikib peagi ja küpsetiste lõhn taandub.
Olen kaugel eemal, Inglismaal Somersetis, süvenenud oma loosse ...

*Naine ootab Clevedoni kail, kus lojuv päike sädeleb värelevatel
lainetel. Keegi hõikab. Naine pöördub, lootes näha oma armsamat,
aga varjudes varitseb tema endine ...*

Võpatan, kui kelluke mu kõrval seinal heliseb. Lükkan prillid ninal
ülespoole ja vaatan aknast välja.

See on proua Fortino, käes oranžide ja kollaste gerberate kimp. Tema
hallid juuksed on kuklale krunni keeratud ja beežid püksid rõhutavad
tema saledat kogu. Lihaleti taga ajab mu isa oma saja seitsmekümne
viie sentimeetrise kogu sirgu ja tõmbab üle põlleserva punnitava kõhu
sisse. Vanaema vaatab seda, nagu krimpsus, nagu oleks äädikat joonud.

„*Buongiorno, Rosa,*“ sädistab proua Fortino kulinaarialetist
möödudes.

Vanaema pöörab pilgu mujale ja pomiseb: „*Puttana*“, mis tähendab
itaalia keeles „lipakas“.

Enne minu isa lihaleti poole suundumist läheb proua Fortino peegli
juurde nagu alati. Peegel täidab ka akna aset, mis tähendab, et proua
Fortino vaatab enesele teadmata samasse aknasse, millest mina köögist
välja vaatan. Taganen, kui ta oma huulevärvi kontrollib – sama tooni

roosa, mis tema pluuski – ja juukseid silub. Jäänud endaga rahule, pöördub ta lihaleti ja minu isa poole.

„Sulle, Leo.“ Ta naeratab ja sirutab lilled ette.

Minu vanaema mühatab vaikselt nagu võimukas hani, kes sisiseb kõigi peale, kes julgevad tema pojakese poole vaadata. Mis siis, et „pojake“ on kuuekümmne kuue aastane väimees, kes on peaaegu kolmkümmend aastat lesk olnud.

Mu kiilanev isa võtab lilled vastu, ise näost punane. Ta tänab proua Fortinot nagu iga nädal, ja heidab vargse pilgu mu vanaema poole. Vanaema segab marineeritud seeni, jättes mulje, et teda muu üldse ei huvita.

„Kena päeva, Leo,“ jätkab proua Fortino ja lehvitab armsalt.

„Sulle ka, Virginia.“ Mu isa käsi kobab leti taga vaasi, aga pilk järgneb proua Fortinole piki vahekäiku. Mu süda kisub nende pärast kokku.

Kelluke heliseb taas ja poodi astub pikka kasvu mees. See on sama tüüp, kes käis eelmisel nädalal ja ostis kaksteist minu tehtud *cannoli*’t – elegantne võõras, kelle koht näib olevat pigem Beverly Hillsis kui Brooklynis. Ta räägib mu isa ja vanaemaga. Kössitan ukse juures, tabades nende jutuajamise katkeid.

„Need on New Yorgi parimad *cannoli*’d, ei mingit kahtlust.“

Üle mu huulte pääseb naerupiiksatus. Kallutan pea seinale lähemale.

„Ostsin eelmisel nädala kaksteist tükki koosolekule kaasa. Mu tiim sõi need ühe korraga ära. Olen Morgan Stanleys kõige populaarsem müügijuht.“

„Seda mulle meeldib kuulda,“ vastab minu isa. „Lucchesi pagari-töökoda ja kulinaariapood on olnud olemas alates 1959. aastast. Kõik on ise tehtud.“

„Tõesti? Kas oleks võimalik kondiitrit isiklikult tänada?“

Ajan end sirgu. Viimase kümne aasta jooksul pole mitte keegi tahtnud minuga kokku saada, rääkimata tänamisest.

„Rosa,“ ütleb mu isa vanaemale. „Kas sa võiksid palun Emilia kutsuda?“

„Oh issand,“ sosistan ma. Tõmban võrgu peast ja pruun hobuse-saba vajub alla. Kahetsen kohe, et ei pesnud hommikul juukseid. Mu käed on põllepaelu lahti sidudes ja prille sättides kohmakad. Tõstan tahtmatult näpu alahuule juurde.

Arm, peenike nagu niit, on kakskümmend aastat hiljem sile ja kahvatusinine, aga see on olemas, huule all. Ma tean, et on.

Roostevabast terasest topeltuksed avanevad ja vanaema Rosa ilmub nähtavale, lühike tüse kogu heidutav ja käskiv. „Üks karp *cannoli*’sid,“ ütleb ta pingutatult. „*Presto*.¹“

„Si, vanaema. Väga hea mõte.“ Haaran kolm äsja täidetud *cannoli*’t ja pistan karpi. Kui ma uste poole suundun, haarab ta karbi mul käest.

„Tagasi tööle. Sul on tellimusi vaja täita.“

„Aga, vanaema, ta ...“

„Ta on tõine inimene,“ ütleb vanaema. „Pole vaja tema aega raisata.“ Vanaema lahkub köögist.

Vahin talle järele, suu ammuli, kuni pendeluksed seisma jäävad. „Mul on kahju,“ kuulen teda ütlemas. „Kondiiter läks täna varem koju.“

Ma taganen. „Mida kuradit?“ Ma ei oodanud mingit suurt romaani. Tean seda. Tahtsin vaid, et keegi kiidaks mu küpsetisi. Kuidas julges vanaema selle minult ära võtta!

Vaatan läbi tagumise köögiakna, kuidas mees lobiseb Dariaga ja maksab pudelitäie Bravazzi limonaadi eest. Ta võtab väikese karbi,

---

¹ *Presto* – kiiresti (it)

mille mina ... *vanaema* talle andis, ja mul on tunne, et ta kiidab taas mu *cannoli*'sid.

Ongi kõik. Mul ükskõik, mida *vanaema* ütleb või kui eneseimetlejalik see tundub, aga ma lähen sinna.

Põlle eest võttes näen, et mu õe pilk kandub aknale. Ta ei näe mind, aga ma saan aru, et ta teab, et ma vaatan. Meie pilgud kohtuvad. Ta raputab aeglaselt, peaaegu märkamatult pead.

Taganen, ahmides õhku. Nõjatun vastu seinu ja sulen silmad. Ta püüab mind vaid *vanaema* viha eest kaitsta. Ma olen Fontanade teisena sündinud tütar. Miks peaks *vanaema* raiskama selle tubli *cannoli*'sid armastava mehe aega minu peale, kes ma oma perekonna arvates nagunii kunagi armastust ei leia?